

gestuurd. Ik lust 'm weet je, maar dáárom ging 't niet, dát was maar 'n truc, dát zeie ze maar, omdat we met de boot an de grond gezete hebbe en 'n lek gekrege hebbe, maar," en Beyner's oogen vonkten op, en zijn grove handen klompten zich tot vuisten op zijn knieën, „al was 'k toen bezope, de kapitein was 't nog erger, die heit me te laat gewaarschouwd!" Even zweeg Beyner en wreef in zijn branderig starende oogen; dan vervolgde hij: „Né! de ware rede, dás wat anders, en jij wil verteld weze, dan mot je maar hoore!"

„'t Was bove, twee dagreize van Stanley Fall's. We hadde daar al een maand goed wat te doen, maar 't huis zond maar niks, vrete bedoel ik, alles uit blik weet je, en daar heb je volgens overeenkomst recht op. Op de Factory daar zat 'n vent, die de pest an mijn had, hij was daar chef. Hem liete ze ook verrekke van de honger, hij had in maande ook niks van 't huis gekrege en hij vrat maar trouw cassave en gedroogde visch. Maar hij diefde ondertussche, en daar kwam ik al gauw achter. Een eindje stroomop lag 'n Gouvernementshuis, een stapelplaats voor kaoetsjoek. 't Gouvernement dwong de negers om, zoogenaamd as belasting, een bepaalde tax an kaoetsjoek op te brengen. De negers werden door soldaten 't bosch ingejaagd en hun vrouwen en kinderen zoolang opgesloten in een keet. As de kaoetsjoek binnen kwam, werden ze weer losgelate, kwam 't niet, dan werden de vrouwen en kinderen gemarteld of vermoord door de soldaten. De negers verdommen 't om te werken en meestal was de tax d'r niet op den bepaalden tijd en dan werden vrouwen en kinderen geeeseld en gebrand voor de oogen van de lui die 't minst geplukt hadde."

„Wat wor-je bleek schat," zeide Beyner op eenmaal tegen het meisje. „Je wou toch da 'k zou vertellen?"

„Nu ga maar door," prevelde het meisje. „Maar ik geloof dat ge maar wat zit te verzinnen."

„Ik mag dood falle hier waar je bij zit

as 't nie waar is," antwoordde Beyner en hij vervolgde:

„Eens toen een paar lui weer te weinig geplukt hadden, werden de uitgehongerde vrouwen en kinderen uit de keet gehaald en half dood geranseld met de chicot, dat zijn knuppels van gedroogde nijlpaardenhuid. De kinderen stierven al gauw, maar de vrouwen werden buiten kennis weer in de hut gesleept. En nou mot je maar niet schrikke kind, maar van de dooie kindertjes sneeë ze 'n beentje of 'n voetje nog af en van levende deeë ze dat óók wel en veel erger nog. 'k Heb in m'n koffer fotografieën bij de vleet van verminkte kinderen en mannen en vrouwen. Heusch de halve Congo is uitgemoord."

Het meisje zat sprakeloos en doodsbleek te luisteren. Zij nam als in vertwijfeling Beyners glas en dronk er uit.

Jules voelde zijn hart van spanning bonzen. Ook hij dronk en Beyner was een oogenblik verlegen om de ontroering die hij had verwekt. Hij stotterde even en keek wat verward maar hervatte het verhaal:

„Die chef dan, had de pest an me, omdat ik 'm 'n heele partij begrave ivoor door z'n neus geboord had, die heb ik eens heel toevallig gevonden in 'n zandbank en toen ik alles al lang met veel winst verhandeld had bij de Portugeeze, lui, die al dat soort zaakjes meestal opknappe, toen kwam die 'r pas zoo half achter, maar bewijze kon die nie krijge.

Op een keer kreeg ik order van 'm, om 'n uur voor zonsondergang stoom op te hebben. We voeren al dien tijd tegen stroom tot 'r „stop!" gecommandeerd werd. We kwamen in een kreek te liggen.

Toen 't heelemaal donker was, kwam 'r 'n gouvernementsopzichter aan boord. De chef praatte een oogenblik met dien vent en ging weer weg. Een kwartier later droegen z'n negers een heele partij pas geplukte kaoetsjoek aan boord. Den volgenden ochtend, met stroom mee, waren we binnen een kwartier weer thuis. Dat ging